

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 100
август – септември 2007

Sultani v. France - 45223/05

Judgment 20.9.2007 [Section III]

Член 3

Протерување

Ризик од депортирање во Авганистан: *депортација не би претставувала повреда*

Член 35

Член 35-1

Исцрпување на домашни правни лекови

Делотворен домашен правен лек

Одлука за депортација кога постоел ризик од третман забранет според член 3 – правен лек без запирачко дејство: *прелиминарен приговор отфрлен*

Член 4 од Протоколот бр. 4

Забрана на колективно протерување странци

Ризик од депортирање со авион што се користи за групно депортирање илегални имигранти: *депортацијата не би претставувала повреда*

Факти: Апликантот, кој е државјанин на Авганистан, е член на таџикистанската етничка група. Неговиот татко бил претставник на Комунистичката партија во Авганистан каде, по падот на комунистичкиот режим, вклученоста на еден Таџикистанец во таквите активности се сметала за предавство од висок степен. Поточно, семејството на апликантот се

соочило со непријателство од поранешен воен командант, кој станал угледна локална личност и ги присвоил имотите на семејството. Куќата на семејството на апликантот била цел на ракетен напад, во кој апликантот бил ранет во главата и во бутот. Апликантот и неговото семејство заминале од Авганистан во Пакистан. Апликантот изјавил дека влегол во Франција кон крајот на 2002 година. Во март 2003 година се пријавил за азил. Агенцијата за заштита на бегалци и апатриди на Франција (ОФПРА) го одбила барањето, а нејзината одлука била потврдена од Одборот за жалби на бегалци. Во јули 2004 година на апликантот му било наложено да ја напушти територијата на Франција. Неговото семејство се вратило од Пакистан во селото од кое потекнувало, но според апликантот, повторно било принудено да замине во егзил.

На 14 декември 2005 година апликантот бил уапсен во Париз заедно со уште еден авганистански државјанин. Тој тврди дека француската полиција извршила целни апсења врз основа на државјанството на уапсените, со цел да организира „групен лет“ и да ги депортира. Истиот ден бил донесен налог за протерување на апликантот во Авганистан, заедно со административен налог за притвор. Тој поднел барање до Административниот суд во Париз да ги повлече овие решенија; барањето на 17 декември 2005 година му било одбиено, на што апликантот поднел жалба. Претходно, на 16 декември властите донеле одлука со која одбиваат да му дадат дозвола да остане. На 19 декември апликантот поднел апликација до Судот, заедно со барање за примена на Правилото 39 од Правилникот на Судот. Следниот ден, во согласност со Правилото 39, претседателот на релевантниот Совет ѝ укажал на владата на Франција дека е пожелно да се воздржи од депортирање на апликантот во Авганистан. Групниот авион на 20 декември тргнал од Франција за Авганистан, но без апликантот. Апликантот бил ослободен. На 5 јануари 2006 година Судот ја продолжил времената мерка назначена според Правилото 39 до натамошно известување. Следниот ден апликантот бил повикан на разговор од француските власти заради испитување на неговата административна состојба, а со цел извршување на мерката за протерување. Апликантот поднел втора апликација за азил, која била одбиена во забрзана постапка. Тој поднел жалба во Одборот за жалби на бегалци. Пресудата на административниот суд била потврдена по жалба.

Право: Член 3 – *Исцрпување на домашните правни лекови:* Ниту жалбата против пресудата на административниот суд со која биле потврдени одлуките за протерување на апликантот ниту жалбата до Одборот за жалби на бегалци немала запирачко дејство. Кога апликантот се пожалил дека неговото протерување би го изложило на третман спротивен на член 3, жалбите кои немале запирачки ефект не биле „дејствуваачки“ во смисол на член 35 став 1 од Конвенцијата. Прелиминарниот приговор, според тоа, бил отфрлен.

Постапка на протерување: Аргументите на апликантот биле до детал испитани од агенциите за бегалци и од административните судови. Што се однесува до ризиците на кои, според неговите наводи, би бил изложен кога би се вратил во Авганистан, апликантот покажал само постоење на општа ситуација на насилство во таа земја, без да докаже до кој степен тој лично се соочувал со ризик од репресија.

Заклучок: не би имало повреда кога одлуката за депортација би требало да биде спроведена (едногласно);

Член 4 од Протоколот бр. 4 – Фактот дека апликантот не бил депортиран со колективниот лет на 20 декември 2005 се должел на времената мерка назначена од Судот врз основа на Правилото 39 од неговиот Правилник на

Судот. Владата, според тоа, не била во право кога тврдела дека жалбата во согласност со член 4 од Протоколот бр. 4 ја загубила целта.

Апликантот до властите на Франција поднел две барања за азил, во кои имал можност да ги даде своите аргументи во однос на тоа зошто не би требало да биде депортиран во Авганистан. Домашните власти го зеле предвид севкупниот контекст на состојбата во Авганистан и изјавите на апликантот во однос на неговата лична ситуација и ризиците со кои, наводно, би се соочил кога би се вратил во матичната земја. Согласно тоа, индивидуалните околности на апликантот биле испитани и тоа дало доволно оправданост за негова депортација.

Заклучок: не би имало повреда кога одлуката за депортација би требало да биде спроведена (едногласно).

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.